

"Vittu mä en jaksa. Tää oli sit täs"

Mä katoin puhelinta ihan turtana. "Vittu mä en jaksa. Tää oli sit täs. Mä rakastan sua." Viesti lähetetty klo; 04:06 aamuyöstä. Kello oli nyt 06;18, sama aamu. Mä tiesin, että mitä tahansa mä tekisin, olis jo liian myöhäistä. Voi, miten mä toivoinkaan et ei olis liian myöhäistä. Epätoivossa, epäuskossa, shokissa, mä näpytin tutun numeron ruutuun.

Mä toivoin sydämeni pohjasta, että se vastaisi. Mä todella toivoin. Odotin puhelimesta reilusti 2 minuuttia, älyämättä ajan kulkua. Lopulta puhelin klikkasi, puhelun alkamisen merkiksi. Mä sanoin hätäisesti puhelimeen sen henkilön nimen, kenelle soitin. "-a, mä oon ihan vitun huolissani! Pliis sano että sä olet kunnossa, pliis anna sun olla kunnossa", sanat vaan purkautu. Puhelimesta vastasi naisen ääni. Se sanoi mun nimeä. "Mä olen tosi, tosi pahoillani... -a menehtyi viime yönä.", nainen sanoi, puhelimesta kuului nyyhkytystä.

Hetkeks kaikki pimeni silmissä. Oli vaikeeta uskoa. Mä olin niin turtana, tuntematta mitään, et en ees itkeny. Meni itseasiassa useita sekunteja, ennenku mä sisäistin, mitä oli käyny. Mun paras ystävä oli vetänyt yliannostuksen lääkkeitä, ja kuollut siihen.

Mä syytän itteeni tästä edelleen. Jos vaan oisin ollut hereillä, se ois varmaan edelleen täällä. Mulla on sen huppari päällä, ja sen sormus kaulakorussa. Siitä on tänään (7.7) vuosi. Mä en oo kertaakaan ottanut tätä korua pois, en ole pessyt tätä hupparia. Mä en ole poistanut mitään viestiä. Mun unissa se on edelleen täällä.